

Bence Lajos

Ha elfogynak a bundok

(Hol az az ember? – Sirius-dal nyomán)

Játszani, játszani,
a gitár nyakába kapaszkodva –
léleggyakorlatok
vad ritmusra, tartani a feszes
tempót, néha elmerészkedni
a haláltartományba, hol
megszűnőben a bundok,
süvít a dal, majd megunva,
mert már túlságosan is nagy
a hangzavar, lágyabb,
árnyas ligetek
felé bundukolni, lágy
szellő fuvallatát élvezni,
miközben szól a dal,
messziről szól a dal.
Hogy végül is éljünk,
s szeressünk is élni,
ahogy Orszáczky tette,
annyi József Attila-i
önpusztító Nincsen apám, se
anyám, se hazám, se
istenem felvetésén túl,
megírva az utolsónak számítót,
már betegen, rimánkodva,
hogy „élni akarok én,
ha nincs is remény”,
élni akarok...

Csontig égnek

Márai gyertyáiról és a lelki restségről

A gyertyákról tudjuk végig,
azaz csonkig égnek, a fagyos szél
ellenben csontig hatol, ebben
van valami, csontokig hatoló
evidencia.

Egyik korai versemben a mindenséggel,
az univerzum tárgyi valóságával
összefüggő, örök érvényűnek számító
analóg párosból, az akkor kedvenc
kajámból, a Színbád-Latinovits-Huszárik
filmben korábban nem látott
élességgel és színbőséggel „megfogalmazott”,
a húslevesből kiemelt csontvelővel
példálózva próbáltam az öntudatos,
törtető, és a bizalomhiánnyal küszködő,
folyton a létbizonyossággal telve, törtető,
durva valóság határán egyensúlyozó
mártírhős szerepében feltűni.
A kiteljesülő modus vivendit
ígérő, középút reményével kecsegtető,
félmondatokban kiteljesedő,
végül meggyőződéssé váló, a Csontnak
és Velőnek a kizárólagos
összetartozását hirdető,
szentenciának a gyakorlatba
való átültetésével operálva.

Márai már tudta, hogy
a csonkig égő gyertyák fő mozgatója
már nem a szelídség, hanem a durva,

vérre menő vitákban megvalósuló,
letipró magatartás, a tobzódó öntudat- és
áskálódó magatartás mögött meghúzódó
közömbösség, a barátságokat és
emberi közelséget is fölrúgó,
mindenen eluralkodó lelki restség.

